

DE GOUDEN KOOI

van

Davy Leers

(2022)

OPGELET !

Dit stuk is auteursrechtelijk beschermd bij ALMO bvba. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, ... zonder schriftelijke toestemming.

Wanneer je beslist om het theaterstuk te spelen, kan je eenvoudig via [dit formulier](#) een **aanvraag tot opvoering** doen en de nodige **toneelteksten aankopen**.

Het **minimumaantal** te bestellen toneelteksten is gelijk aan de minimumbezetting + 1 exemplaar voor de regisseur. Wanneer dat aantal meer dan 10 is, is het minimum gewoon 10. Uiteraard kan je zoveel toneelteksten bestellen als je wilt.

Goed om weten: toneelgezelschappen die aangesloten zijn bij OPENDOEK krijgen **15% korting!**

Opgelet: als je van een auteur rechtstreeks een digitale tekst hebt ontvangen, is het niet de bedoeling deze tekst zelf te printen en te gebruiken. Dit is bedoeld als **zichtzending**.

! Vergeet geen aangifte te doen van je opvoeringen bij [SABAM](#) of [OPENDOEK](#) !

AUTEURSBUREAU ALMO BVBA

Jan van Rijswijcklaan 282, B-2020 Antwerpen

Telefoon: +32-(0)3/260 68 10

Fax: +32-(0)3/216 95 32

Aanvraag tot opvoering: <https://www.almo.be/theater>

Meer info te verkrijgen via info@almo.be

PERSONAGES

CHRISTIAN

REBECCA

We zien twee personages op het podium. Jardin een vrouw op haar hurken. Cour een heer rechtstaand richting publiek. Aan zijn kant zien we ook een stoel. Elk zit duidelijk gescheiden in zijn eigen ruimte. Er is een (denkbeeldig) doorgeefluik tussen beiden waarlangs materiaal kan uitgewisseld worden. De heer start het gesprek richting publiek.

CHRISTIAN: Ik heb een klein vogeltje gevangen. Een uniek exemplaar.

Diepzeebouwe ogen met onder het rechteroog een kleine, donkerzwarte vlek en rode bek. Bedekt met zijdezachte veren, goudvormig op haar keel en dat rust op fragiele pootjes. Adembenemend. Dat is het juiste woord. Mijn adem stakte toen ik het zag. Ik moest het wel vangen. Het is gewond, ziet u. En dan bedoel ik niet de fragiele poot. Maar gewond, hier. Vanbinnen. Ik voelde het hartje nog maar nauwelijks kloppen onder dat donzig veer. Maar daar gaan we het nu niet over hebben. Ik heb het kunnen vangen en ik kan het helpen. Is dat niet fantastisch? Ik weet alleen nog niet goed hoe maar dat komt nog wel. Ik weet zeker dat ik het kan helpen. Ik heb veel ideeën. Het zal me zo meteen te binnen schieten. Ik reis namelijk veel, ziet u. En ze zeggen dat iemand die veel reist, ook veel kennis bezit. China. Boeiende cultuur. Vind je niet? Staan heel ver op het vlak van genezing. Veel verder dan hier. Veel unieke vogels daar. Echt heel veel. Maar geen enkele zo uniek als degene die ik nu heb. Ik moet het genezen. Ik moet ervoor zorgen dat het veilig is. Afgeschermd van de gevaarlijke wereld daarbuiten. Van u. Van de bedwelmende geur van hebzucht, macht en bedrog. Dan wordt het een vogel voor de kat. Het is te goed voor deze wereld. Van de ene op de andere dag wordt het zo ingenomen. Opgeëist. Opgezwolgen. Misvormd. Uitgespuwd. Bij het grof vuil in een doodlopende steeg geplaatst. Niets in deze wereld blijft puur. Daarom moet ik het beschermen. Van arenden zoals u.

REBECCA: Ik heb dorst.

Christian doet water in een kommetje en schuift het door het luik. Rebecca vliegt erin alsof ze 2 dagen zonder water heeft gezeten. Ze likt met haar tong het kommetje uit.

CHRISTIAN: Sorry dat ik zo lang weg was. Ik werd belet. Maar ik zal het goedmaken.
Ik heb nog een burger voor je bij. Je favoriet. Burger King cheese.

*Christian schuift het doosje met de burger door het luik. Rebecca vliegt er wederom in.
Ze slokt het voedsel gretig op met haar 2 handen als een holbewoner.*

CHRISTIAN: En, lekker?

REBECCA: ...

CHRISTIAN: *(kijkrichting publiek)* Ik ben eigenlijk geen goede oppas. Ik moet er iets op vinden dat ik meer tijd creëer overdag. Het werk en mijn vogels thuis staan continu in de weg. Ik ben namelijk communicatieverantwoordelijke bij Vogelbescherming. Deadlines die totaal niet evenredig staan met de tijd. Een baas die het vuur constant in je schenen jaagt. Lunchpauzes die alsmaar korter worden. Ik houd dit niet vol. Ik houd het niet vol op deze manier in deze levensopslorpemde maatschappij. Ik moet iets ondernemen. Ontslag nemen kan ik niet. Ondanks de nadelen, betaalt het wel goed. En ik moet het kunnen blijven verzorgen. Ik moet cash hebben. Ik... Ik weet het. Ik start gewoon online. Ik zorg ervoor dat ik van thuis uit kan werken. Zo kan ik er altijd zijn. Kan ik er echt goed voor zorgen. Vindt u niet? Deed u het ook niet zo? En ondertussen Facebookprofielen nagaan? Op zoek naar...? Sorry? U mompelde iets. Te drastisch? Misschien wel. Ziekte. Ja, ik ben ziek. Ernstig ziek. En misschien levert dat wel genoeg tijd op om het te genezen. Ik meld me ziek.

REBECCA: Jij bent ziek!

CHRISTIAN: Nee, ik ben...

REBECCA: Een ziekelijk, sadistisch ventje.

CHRISTIAN: Zwijg.

REBECCA: Impotente klootzak!

CHRISTIAN: ZWIJG!

REBECCA: Wat is er? Heb ik nu een gevoelige snaar aangeraakt?

Rebecca ontdoet zich van haar kleding.

CHRISTIAN: Wat doe je nu? Houd daar mee op.

REBECCA: *(ze doet verder)*

CHRISTIAN: Houd daar nu mee op!

REBECCA: Of wat? Wat ga je doen? Mij verkrachten? Doe het dan! *(doet verder)*

CHRISTIAN: Stop daarmee!

REBECCA: *(doet verder tot ze in haar ondergoed staat)* En? Stijf? Kick je hierop?

CHRISTIAN: Wil je nu eens...

REBECCA: Kom hier in die kooi en neuk me!

CHRISTIAN: Doe alstublieft je kleren terug aan.

REBECCA: Neuk me, godverdomme!

CHRISTIAN: Doe je kleren aan! Je gedraagt je als een hoer!

REBECCA: Wil je dat dan niet? Wil je niet dat ik je slet ben. Je speeltje.

CHRISTIAN: Doe godverdomme die kleren aan! *(Rebecca doet langzaam terug haar kleren aan en gaat in elkaar gedoken op de grond zitten)*. Waarom maak je me kwaad als ik je geen kwaad wil doen? Ik wil je juist alleen maar helpen.

REBECCA: Ha... ja juist. Dat had ik even niet begrepen. Sorry, je wil me helpen. Dat ik daar zo kon overzien.

CHRISTIAN: Waarom doe je nu zo? Ik heb het goed met je voor. Ik...

REBECCA: Je hebt het goed met me voor. Tuurlijk heb je het goed met me voor. Het is daarom dat ik in een fucking cage zit.

CHRISTIAN: Die kooi dient alleen maar om je te beschermen.

REBECCA: Nee, deze kooi dient om jou te beschermen. Want als ik mijn nagels in jouw hals nu kon zetten, zou ik je slagader doorprikken als een leeuw die zijn hoektanden zet in een weerloze antiloop.

CHRISTIAN: Nee, dat doe je niet. Jij bent zo niet.

REBECCA: Zeg me niet hoe ik ben. Jij kent me niet.

CHRISTIAN: Je woont in een appartement in de Leliestraat. Nr.9. Je woont daar al 3 jaar. Je staat elke weekday op om 8.00u. om een potje koffie te zetten. Altijd zwart met 2 klontjes suiker. Geen wolkje melk om die cafeïne te neutraliseren. Nee. Je compenseert dit door een zelfgemaakt ontbijt klaar te stomen met extra vitamine C. Was het nu gele of groene kiwi? Gele. Ja, zeker gele. Je houdt niet van zure smaken. Eerder een zoetekauw. Dat merk ik aan die toastjes met je zelfgemaakte druivenconfituur die niet mogen ontbreken. Licht maar toch nog gezond. Daarna neem je een douche, zeg je vaarwel tegen Minouche, je Britse korthaar, en kom je omstreeks 8.55u. aan op je werk. Nooit te laat. Je helpt mensen. Kinderen. Sorry, jongeren. Tieners. Vanaf 10 jaar, toch? Tieners die psychische hulp nodig hebben. Vrij zware bagage om te dragen voor iemand die zelf... Om een goede lijn te behouden, fitness je driemaal per week bij Body Lounge. Je hebt geen echte vriendinnen. Eerder oppervlakkige meelopers. Waarom is dat toch? Je doet nochtans zo hard je best op social media om er 'interessant' uit te zien. Je facebookfoto's puilen uit. Je moet daar voorzichtig mee zijn. Je weet nooit welke gieren op je liggen te loeren. s' Avonds lig je het liefst in je comfortabele zetel en kijk je naar je favoriete Netflixserie 'Friends' met een goedgevulde zak popcorn en cola zero. Hoe dikwijls heb je die afleveringen ondertussen nu al gezien? Ik ben het in ieder geval al kotsbeu. Het wordt tijd voor jou om de boeg eens om te slaan. Op zoek te gaan naar iets nieuws. Stop tijd in dingen die echt van belang zijn. Eén zus. Eén zus die elke week langskomt om geld te lenen omdat ze niet van de heroïne kan blijven. Hoeveel keer heeft ze nu al zelfmoord willen plegen? Begrijpelijk wel met wat ze heeft meegemaakt. En dan is er nog je moeder.

REBECCA: Wie ben jij? Wat ben jij?

CHRISTIAN: Jij moet eerlijk durven te zijn tegenover jezelf. Geef toe dat het financieel serieus begint door te wegen. En ik snap het wel. Je wilt goed doen. Altijd sta je in dienst van anderen. Echt nobel van je. Dat siert je. Maar je moet

eerlijk zijn. Dit houd je niet vol. Iemand moet aan jou denken. Voor jou zorgen. Daarmee bedoel ik niet je ene bezoek bij die beroemde therapeut, die kerel met zijn doornroostattoo op zijn linkerhand waarmee hij geile studentjes uitpikt voor tussen de pauzes door op de WC. Nu ben ik toch wel zijn naam kwijt. Grappig. Ik heb hem al wel honderd keer uitgesproken. Brecht? Brent? Bent! Ja. Bent. Die is er echt niet op uit om jou te helpen. Laat staan iemand te helpen. Die wil alleen maar in je geest kruipen, je misbruiken. Om je daarna met een gebroken hart achter te laten bij het grof vuil. Ik moest dus ingrijpen.

REBECCA: Wat wil je van me?

CHRISTIAN: Dat heb ik toch gezegd. Ik wil je helpen.

REBECCA: Dus sluit je me op.

CHRISTIAN: Je moet het niet bekijken als een opsluiting. Eerder een rustkamer. Een kamer waar anderen je niet langer lastigvallen. Een kamer waar je niet opgeslorpt of uitgezogen wordt van je goedheid. Een kamer die je afschermt en je leven niet ingrijpend aantast. Een kamer waar je jezelf opnieuw leert ontdekken. Je ware ik.

REBECCA: En hoelang denk je mij hier dan nog vast te houden?

CHRISTIAN: Daar heb ik nog niet over nagedacht. Zolang het nodig is.

REBECCA: *(brult plots)* Help! Hoort iemand mij?! Help mij!

CHRISTIAN: Stop daarmee, dat heeft geen enkel nut. Niemand kan je horen. De muren hierbinnen zijn volledig geluidsdicht.

REBECCA: *(begint zachtjes te wenen)*

CHRISTIAN: Waarom ween je nu? Je moet niet wenen. Ik kan het niet aanzien dat je weent.

REBECCA: Wat ben je met mij van plan? Ga je me vermoorden?

CHRISTIAN: Waarom denk je dat ik je wil vermoorden? Ik wil je helemaal niet vermoorden. Ik wil je...

REBECCA: ...helpen. Ik heb toch verdomme niet om jouw hulp gevraagd! Wie geeft jou het recht om zich te bemoeien met mijn leven?

CHRISTIAN: Kalmere even. Ik beloof je dat ik je geen kwaad wil doen.

REBECCA: Ik moet plassen. Zou ik deze keer alstublieft naar het toilet mogen gaan?

CHRISTIAN: Je weet dat ik dat niet kan doen.

REBECCA: Maar ik beloof dat ik me zal gedragen.

CHRISTIAN: ...

REBECCA: Oké, dan niet! Draai om!

Rebecca gaat naar een hoek in haar cel en gaat gehurkt plassen.

CHRISTIAN: (*kijkrichting publiek*) Het vogeltje vecht. Het is vrij agressief nu. Nochtans is het geen agressieve vogel van aard. Gelukkig zit het in een kooi. Een gouden kooi. Een kooi van onmetelijke rijkdom. Het was een goede beslissing om ziekteverlof te nemen. Ik zie alles veel helderder nu. Fase 2. Dat vond ik persoonlijk de heftigste fase. Het bracht me bijna op de rand van een zenuwzinking. Op een plaats met duistere gedachten. Een plaats waar een wolkenloze hemel gitzwart kleurt, de aarde in zijn voegen barst en donkerrode rivierkolken je opsloppen. Ik zat veel in mijn kooi. Zo kon ik ontsnappen aan die rivierkolken, snap je? Voor het andere vogeltje is het te laat. Ze is vandaag overleden. Ik kan het best nog niet in die kleine, fragiele oortjes influiten. Nu nog niet. Ze is heel kwetsbaar nu. Het vogeltje. Ja, het is ook een vrouwtje. Een vrouwtje met diepzeblauwe ogen. Daar ken jij alles van, niet?

REBECCA: Welke dag is het?

CHRISTIAN: Maandag. Ik heb iets voor je meegebracht.

Christian schuift een pakje doorheen het luik.

REBECCA: Wat is het?

CHRISTIAN: Maak het open. Dan weet je het.

Rebecca scheurt het inpakpapier er af en opent het doosje.

REBECCA: Een ring?

CHRISTIAN: Niet zomaar een ring. Een gouden ring.

REBECCA: Van echt goud?

CHRISTIAN: Ja.

REBECCA: En is die diamant ook echt?

Christian knikt en er valt een stilte.

CHRISTIAN: Wat sta je daar nu nog? Doe hem eens aan.

REBECCA: *(ze doet de ring aan)* Het...

CHRISTIAN: ... past als gegoten. Tuurlijk past het als gegoten. Vind je hem mooi?

REBECCA: Ik...euh...

CHRISTIAN: Je staat er prachtig mee.

REBECCA: En die is voor mij?

CHRISTIAN: Ja, tuurlijk is die voor jou.

REBECCA: *(lacht)* Wat... waarom? Die moet een enorm pak geld gekost hebben.
Waarom zou je me die geven?

CHRISTIAN: Zoals ik zei, ik wil je helpen.

REBECCA: Ik begrijp het niet. Ik kan dit niet aanvaarden. Ik snap niet wat je...

CHRISTIAN: 32.000 euro.

REBECCA: 32

CHRISTIAN: Pas op, dat is nog maar het begin.

REBECCA: Hoe heb je dit kunnen betalen? Toch niet gestolen?

CHRISTIAN: Nee, niet gestolen. Daar moet jij je nu geen zorgen over maken. Geloof me dat ik het echt goed met je voor heb. Je moet echt niet bang zijn van me. Daar is geen enkele reden toe.

REBECCA: Euh... oké. Be...dankt?

CHRISTIAN: Graag gedaan.

Rebecca is helemaal in de war. Ze begrijpt er niets van.

CHRISTIAN: *(kijkrichting publiek)* Het paste als gegoten. De ring. Ik zag ze voor het eerst op een vismarktje in Gouqi. Een eilandje dat hoort tot de Shengsi eilanden die een onderdeel zijn van China's grootste archipel, de Zhoushan archipel. Het was vroeger één van de grootste visserijen van China. Vele van die vissersdorpen zijn nu overgenomen door de natuur. Het is er prachtig. Zij is prachtig. Adembenemend mooi. Vind je ook niet? Je kent haar. Mijn vrouw. Jing. Wist je dat Jin, zonder de g, goud betekent en met de g, kleine vogel. Ze heeft wondermooie ogen. Ogen waarin je jezelf kan verliezen.

REBECCA: Staar niet zo.

CHRISTIAN: Ik kan het niet helpen. Je hebt adembenemende ogen.

REBECCA: Van mijn moeder.

CHRISTIAN: Sorry?

REBECCA: Ik heb de ogen van mijn moeder. Net als mijn zus. Ze is de enige die ik nog heb. Ik maak me echt ongerust om haar. Ik had vannacht een vreemd voor gevoel.

CHRISTIAN: Ze stelt het goed.

REBECCA: Ken je haar? Weet jij hoe het met haar gaat?

CHRISTIAN: Ja.

REBECCA: Heb je haar gezien?

CHRISTIAN: Ja.

REBECCA: Ben jij tot bij haar geweest?

CHRISTIAN: Ja.

REBECCA: In het ziekenhuis?

CHRISTIAN: Ja. En ze stelt het prima. Je moet je in niets ongerust maken.
Integendeel.

REBECCA: Heeft ze nog naar mij gevraagd?

CHRISTIAN: Tuurlijk. Ze kon niet over jou zwijgen. Dat je een tros druiven en
bloemetjes had meegebracht.

REBECCA: Ze ligt in coma.

CHRISTIAN: Weet ik. Figuurlijk gesproken.

REBECCA: Dan breng je toch nooit druiven mee.

CHRISTIAN: Euh... zei ik druiven? Ik bedoelde... pralines. Voor als ze uit de coma
komt. Ze zal wel honger hebben dan.

REBECCA: *(kijkt argwanend)*

CHRISTIAN: Verdomme, die stomme, stomme druiven. Waarom floepte ik er die
stomme druiven uit! Die maffe, zielige kliniekdruiven die half liggen weg
te rotten in die fucking giftshop van een ziekenhuisafdeling waar dat alles
toch dubbel zo duur is als in een doorsneewinkel. Je bent gedoemd om
daar sterven. Mij zien ze daar nooit meer. Fuck you Dr. Renier! *(grijpt
naar zijn medicatie)*

REBECCA: Gaat het?

CHRISTIAN: *(herpakt zich)* Euh... ja. Waarom niet?

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Dit? Dat is niets. Ik heb gewoon een minder dagje. Meer niet.

REBECCA: Is er iets gebeurd?

CHRISTIAN: Nee, nee. Niets bijzonders.

REBECCA: Ben je zeker dat je het mijn zus was?

CHRISTIAN: Ja. Ik ben gewoon wat in de war en ik voel me ook niet zo goed. Vandaar
(toont de medicatie)

REBECCA: Maar alles is toch nog oké met mijn zus?

CHRISTIAN: Ja, ja. Alles nog hetzelfde. Zo stabiel als een rots. *(stilte)* Eigenlijk is er wel iets.

REBECCA: Wat is er?

CHRISTIAN: *(stilte)* Ik moet je iets vertellen.

REBECCA: Wat?

CHRISTIAN: Ik... Ik...

REBECCA: Wat?

CHRISTIAN: Ik... ben jarig.

REBECCA: Jarig? Ben jij jarig?

CHRISTIAN: Euh... ja.

(korte stilte)

REBECCA: Lang zal hij leven, lang zal hij leven, LANG zal hij leven in de gloria.

CHRISTIAN: Dat is echt niet nodig.

REBECCA: In de gloria. In de gloria. Hip hip hip, hoera.

CHRISTIAN: Ja, ja het is goed.

REBECCA: Hip hip hip, HOERA!

CHRISTIAN: Genoeg nu.

REBECCA: Hip hip hip...

CHRISTIAN: Zwijg! *(weent gevolgd door een lange stilte)*

REBECCA: Gaat het wel?

CHRISTIAN: ...

REBECCA: Sorry, ik...

CHRISTIAN: *(lange stilte)* Die vogel.

REBECCA: Sorry?

CHRISTIAN: Ik zag een vogel. Op mijn verjaardag.

REBECCA: Champagne.

CHRISTIAN: Excuseer?

REBECCA: De kleur.

CHRISTIAN: Hoe weet jij dat?

REBECCA: Vrouwelijk instinct.

Ongemakkelijke stilte.

REBECCA: Mijn moeder had zo'n vogel.

CHRISTIAN: Echt? Champagne? *(stilte)*

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Ik haal een fles.

REBECCA: Champagne?

CHRISTIAN: Ja. Ik ben zo terug. *(kijkrichting publiek)* Ze is dol op champagne maar ook op gin. Gin, Jing? Tovert elke keer een glimlach op haar zachte perzikhuid. Geen enkele rimpel krijgt een kans. En toch... Uitgerekend op mijn verjaardag. Dat wist je. En toch...*(kijkt opwaarts)* Nu heb je precies niet veel meer te zeggen. Gladde prater. Grote vogel. Roofvogel. Arend. Daar hang je nu. Hoog maar niet al te droog. Je laatste druppels bloed vallen in de rode rivierkolk onder je. *(glimlacht)* Tijd voor champagne! *(ontpopt de champagne en schenkt 2 champagneglazen in. Hij geeft er één aan Rebecca.)* Je had gelijk. We hebben iets te vieren. Proost! *(drinkt, er valt een stilte)* Waarom drink jij niet?

REBECCA: Ik euh...

CHRISTIAN: Je moet toch dorst hebben.

REBECCA: Ik denk dat het beter is dat ik niet drink.

CHRISTIAN: Waarom niet?

REBECCA: Wel... euh... ik heb mijn regels nog niet gehad.

CHRISTIAN: Regels? Over drinken? Je bent toch geen 12 jaar meer. Eén glaasje kan echt geen kwaad hoor. En je zit enkel in deze kooi omdat ik je wil beschermen tegen de echte aasgieren. In die kooi ben je vrij te doen wat je wil.

REBECCA: Ik ben zwanger.

CHRISTIAN: (*proest zijn champagne uit*) Wat?!

REBECCA: Ik denk dat ik zwanger ben.

CHRISTIAN: Nee, nee. Dat kan niet. Dat mag niet! Voel je je misselijk?

REBECCA: Ja.

CHRISTIAN: s' Ochtends?

REBECCA: Het sluimert bijna de hele dag.

CHRISTIAN: Maar... hoe... Hoe?

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Hoe dan?!

REBECCA: Vluggertje op het toilet.

CHRISTIAN: Toch niet... Toch niet met...? Nee. NEE! Dat mag niet! Dit kan niet!

REBECCA: Jij hebt niets te beslissen over wat ik wel of niet mag.

CHRISTIAN: Fuck!

REBECCA: Ja, dat was het.

CHRISTIAN: Allesbehalve dat!

REBECCA: Luister, je moet me uit deze kooi laten. Dit is geen plaats voor een zwangere vrouw. Ik moet naar het ziekenhuis om...

CHRISTIAN: Nee, jij gaat niet naar die plek! Ik verbied het. Je kan dit kind niet krijgen. Ik moet ingrijpen. Ik... fuck fuck fuck fuck FUCK! (*denkt na*)

REBECCA: (*weent*) Laat me hier alstublieft uit. Ik moet onderzocht worden.

CHRISTIAN: Hoe kon je?! Er zit maar één ding op.

REBECCA: Wat?

CHRISTIAN: We moeten het doden.

REBECCA: Wat?! Nee, dat wil ik niet!

CHRISTIAN: Het moet! Vooraleer zijn giftige haarvaten zich vertakken met de jouwe. Klaar om je voedingsstoffen te stelen, je levenskelk leeg te zuigen als een vampier die zijn slagstanden alsmaar dieper steekt. Je besmet met zijn dorstig verlangen naar meer. Ik moet je redden nu het nog kan. Ik moet nu ingrijpen.

REBECCA: Waar ga je naartoe?

CHRISTIAN: Jij, smerige, rukkende klootzak!

REBECCA: Tegen wie heb je het?

CHRISTIAN: Bent! Bent, de broekvent! Maar wees gerust, daar zal je geen last meer van hebben.

REBECCA: Hoe bedoel je?

CHRISTIAN: Geen paniek, ik...euh... Ik los dit wel op.

REBECCA: Nee, alstublieft. Ik wil het kind houden. Ik wil...

CHRISTIAN: Ik weet wat jij wil, maar vertrouw me, op deze manier ga je geen échte liefde vinden. Je slaat een totaal verkeerde weg in. Een weg die alleen maar leidt naar duisternis. Gitzwart.

REBECCA: Ik wil het proberen.

CHRISTIAN: Wat?

REBECCA: Ik wil het samen met jou proberen.

CHRISTIAN: Wat proberen?

REBECCA: We zouden een mooi gezinnetje zijn.

CHRISTIAN: Nee, nee, NEE!

REBECCA: Ik begrijp het nu. Je ziet me graag. Je geeft om me. Heel veel.

CHRISTIAN: Je hebt geen idee.

REBECCA: Ik ben alleen maar ondankbaar geweest tot hiertoe.

CHRISTIAN: Nee, dat is niet waar. Ik begrijp dat volkomen. Ik weet wat het is.

REBECCA: Jij wil alleen voor me zorgen.

CHRISTIAN: Ja.

REBECCA: Niemand heeft echt voor me gezorgd.

CHRISTIAN: En ik wil niets liever.

REBECCA: Kus me.

CHRISTIAN: ...

REBECCA: Kus me hier en nu. Ik wil weten of...

CHRISTIAN: ... ik het ben? Jing? Ik ben het, Jing. Ik ben het!

REBECCA: *(speelt het spel mee)* Kom bij me. Dat ik je vastpak. Om daarna nooit meer los te laten.

CHRISTIAN: Ik...

REBECCA: Kom dan, hier bij me. Dat ik je omarm, je koester. In deze kooi. Onze kooi.

Christian wandelt dichterbij haar. Aarzelt. Hij zet een Aziatisch muziekje op en gaat dan langzaam bij haar in de kooi. Ze omarmen elkaar. Ze dansen innig met elkaar op het romantische nummer.

Op een gegeven moment duwt Rebecca hem tegen de grond en ontsnapt uit de kooi. Ze doet de kooi met de sleutel, die nog op het slot zat, vast achter haar. (Dit kan ook denkbeeldig in mime)

CHRISTIAN: Wat?! Nee! NEE! Wat doe jij nu?! Nee!

Lichtspot komt nu op Rebecca. Ze neemt plaats op de stoel en kijkt tot het publiek, in een spannende, afwachtende houding. Daarna stelt ze zichzelf voor.

REBECCA: Hallo, Rebecca. Ze noemen mij ook wel Bec. Heb ik vaak. Grote bek. Vandaar. Moet die bandopnemer? Oké. Heb ik altijd al gehad. Grote bek. Van kinds af. Hart op de tong. Niet tijdens uw sessies, nee. Daar was ik vrij stil. Doodstil. Auditorium van Gent. 944 plaatsen. Het zou me verbazen indien u mij nog herkende. Maar dat is niet de reden dat ik hier ben. Om officieel kennis te maken, bedoel ik. Nee, daarvoor zit ik niet hier vandaag. Of wel? Ergens misschien wel. Raar dat ik nu hier zo dichtbij u zit. Van psychiater tot psychiater. Bon. Het begon allemaal toen ik hem zag. In mijn praktijk. Hij had adembenemende ogen. Diepzeblauw. Ik kon erin verdwalen. En als hij naar mij keek, leken ze te glinsteren. Het was fascinerend. Hij was fascinerend. U bent... Hij had last van slaapproblemen. Angsten. Angsten van vogels. Nachtmerries. Hij was ervan overtuigd dat er een vogel in zijn huis zat die op een dag zijn ogen zou uitpikken. Ik had EMDR opgestart voor hem, gezien dit vrij effectief is in zulke gevallen. Dat heb ik van u geleerd. Ik was dus vrij zeker dat dit ging helpen. Dus ik startte met hem zachtjes onder te dompelen in zijn onderbewustzijn. Ik vroeg hem om de vogel voor de geest te halen. Op een gegeven moment zei ik: 'Zie je de vogel?' Ik had dit nog maar pas gezegd en zijn lichaam begon plots vanuit het niets te beven en te schokken. Zijn stem slaakte luide, scherpe kreten. Ik wist niet wat er gebeurde, ik had zoiets nog nooit gezien. Ik bleef stilstaan. Ik stond genageld aan de grond te kijken. Gewoon te kijken. Volledig bevroren. En de schokken werden alsmaar erger en erger terwijl hij onvermoeibaar bleef doorgaan. Tot op een zeker moment hij roerloos bleef liggen. Doodstil. Ik probeerde langzaam enkele stappen te nemen richting zijn tengere lichaam. Ik bukte me en legde mijn oor te luisteren op zijn kleine borstkastje. Stil. Geen enkele hartslag waar te nemen. Ik belde onmiddellijk de ambulancedienst. Ik probeerde nog CPR te geven maar ik was zo in shock dat ik me de procedure niet voor de geest kon halen. Dus klopte ik met een gebalde vuist recht op zijn borstbeen. Geen reactie. Ik klopte nog eens, en nog eens en... zijn hart bleef op slot. Hartklepdisfunctie. Kon ik toch niet weten dat hij problemen had met zijn hart? Hoe kon ik dat godverdomme weten?!

CHRISTIAN: Je weet niet wat je doet.

REBECCA: *Zwijg! (zoekt naar een uitgang)* Hier is geen deur. Waar is de deur?
(tegen Christian) WAAR IS DE DEUR?!

CHRISTIAN: *(schiet in een lach)*

REBECCA: Wat zit je daar nu te lachen?

CHRISTIAN: *(schiet in een lach)*

REBECCA: *(grijpt hem bij zijn kraag door haar arm uit te steken en trekt hem tot dichtbij haar)* Waar is de deur?! Ik wil hieruit!

CHRISTIAN: Op deze manier raak je hier nooit weg.

REBECCA: FUCK!

CHRISTIAN: Fase 4. Gelukkig had hij de ogen van zijn moeder. Het voelde wat raar in het begin. Maar de dag dat hij me papa noemde, smelt je gewoon weg. De eerste jaren waren hard. Kliniek in en uit. Hij had een zwak hart. Op zijn 10de verjaardag kreeg hij een vogel van me. Een Chinese steppegaai. Prachtige zangvogel. Scherpe bek. Familie van de kraaien. Ik doe namelijk in vogels, ziet u. Verschillende broedsoorten, vooral van Chinese afkomst. Hij gaf hem eten, zorgde voor water en hij luisterde vanop de grond naar zijn gezang. Hij wist hoe vogels verzorgd dienden te worden. Had hij van mij geleerd. Elke dag hielp hij mee in mijn volière. Al van bij het haangekraai was hij er als de kippen bij om de vogels samen met mij te voederen. Altijd even enthousiast. Even gedreven. Maar bij deze vogel was het anders. Hij begon zich na enige tijd vreemd te gedragen. Avonden dat wij normaal samen voor tv zaten, zette hij zich neer in een uithoek van de kamer ernaast en staaarde hij de vogel recht aan in het schemerlicht van de maan. Stilaan begon hij minder te eten. We dachten dat hij ziek was, dus stapten we naar onze dokter. Vond niets. De dagen daarop werd hij heel prikkelbaar. Hij gooide zijn ontbijt tegen de grond, sloot zich overdag op in zijn kamer en begon de vogel met een balpen te porren. s' Nachts werd het nog erger en schoot hij vaak wakker, badend in het zweet. Mijn vrouw besloot om psychiatrische hulp te zoeken.

REBECCA: Bij mij... nu snap ik waarom je me hier opgesloten hebt. Ik...

CHRISTIAN: Je moet weten dat ik jou niets verwijt.

REBECCA: Maar ik...

CHRISTIAN: Bent. Elke keer als ik zijn naam uitspreek, gaat mijn haar rechtop staan.
Hij is degene die gif verspreidt. Of liever gezegd verspreidde.

REBECCA: Hoe bedoel je? Verspreidde? Waarom praat je in de verleden tijd? Heb jij de vader van mijn kind vermoord? Oh mijn god... Oh mijn god! Ik wil hier weg. HELP!

Ze begint op de muren te slaan en te roepen, op zoek naar een uitgang.

REBECCA: Hallo! Hoort iemand mij?! Haal mij hieruit!

CHRISTIAN: Je dacht toch niet dat je hier zomaar kon buiten wandelen.

REBECCA: Zeg me hoe ik hier wegraak!

CHRISTIAN: ...

REBECCA: Zeg het nu of ik...

CHRISTIAN: Je weet waar de deur is. Volg mijn vingers.

REBECCA: Nee.

CHRISTIAN: EMDR is de enige manier. Je hebt geen andere keuze.

REBECCA: Zeg me waar de sleutel ligt.

CHRISTIAN: Jij hebt de sleutel. Ga zitten en volg mijn vingers. Zachtjes.

REBECCA: Jij gaat geen EMDR met mij doen.

CHRISTIAN: Ik heb dezelfde lessen gevolgd als jij. Vertrouw me. Ik zal je helpen.
Beloofd. *(hij beweegt twee vingers heen en weer)* Je ogen worden zwaar.
Zachtjes. Doucement. Zo ja. *(haar ogen vallen dicht)* Adem diep in en uit.
In en uit. Je wordt rustig. Heel rustig. Alles is zwart. Gitzwart. Sta nu recht.
In de verte zie je de deur. Zie je ze?

REBECCA: *(tot publiek)* Ik... Ik zie de deur. Ik hoor geluid. Geluid van achter de deur.

CHRISTIAN: Ga ernaar toe.

REBECCA: Ik kan het niet. Ik...kan het niet.

CHRISTIAN: Dat kan je. Ik vertrouw in je. Ga er zachtjes naar toe. Stap voor stap.
Ik ben bij je.

Ze stapt richting de kooi waar Christian in gevangen zit.

CHRISTIAN: Doe nu de deur open.

REBECCA: *(probeert de deurklink)* De deur is op slot.

CHRISTIAN: De sleutel zit op de deur. Je hoeft de sleutel slechts om te draaien. Zo kan je erin. *(ze doet dit)* Goed zo. Ze staat los. Je hoeft er nu slechts zachtjes tegen te duwen.

Rebecca laat zich op de grond vallen en begint zachtjes te wenen.

REBECCA: Ik kan het niet...

CHRISTIAN: Je kan het. Ik geloof in je. Ik ben hier voor je. Probeer langzaam terug rechtop te komen.

REBECCA: *(ze maakt een duwbeweging met haar hand)* Ik sta in de kier van de deur.

CHRISTIAN: Wat zie je?

REBECCA: Ik zie... mijn zus. Ze ligt op het bed.

CHRISTIAN: Wat zie je nog?

REBECCA: Ik zie een schaduw. Een monsterlijke schaduw in de vorm van een arend. Het bedekt het volledige lichaam van mijn zus. Nee!

CHRISTIAN: Wat zie je? Zeg wat je ziet.

REBECCA: Mijn zus spartelt, schokt op en neer op het bed. De schaduw...Het gekrijs... Ik...

CHRISTIAN: *(komt dichterbij tot haar)* Wie is die schaduw? Wie is het?

REBECCA: Ik verstijf.

CHRISTIAN: Blijf rustig. Zeg me wie je ziet.

REBECCA: Mijn stiefvader. Ik wil eruit!

Christian bedwelmt haar met een doekje chloroform. Het licht gaat uit.

Christian klapt met zijn handen. In de volgende scène zien we Rebecca terug opgesloten in de kooi en Christian die ernaartoe staart vanuit een stoel.

Rebecca ontwaakt.

REBECCA: Huh?

CHRISTIAN: Goedenavond.

REBECCA: Wat heb je met me gedaan? (*kan moeilijk rechtop raken*) Oh, ik heb pijn. Ik kan niet rechtop raken. Wat heb je met me gedaan?

CHRISTIAN: Wat moest.

REBECCA: Je... Je hebt toch niet. Nee. NEE!

CHRISTIAN: Rebecca, luister, jij bent zo niet. Het was door toedoen van Bent. Hij zou je...

REBECCA: Je hebt me mijn kind afgenomen.

CHRISTIAN: Je bevrijdt!

REBECCA: NEE!

CHRISTIAN: We weten diep vanbinnen allebei dat je dit niet kon kweken. Dit eitje moest geëlimineerd worden. Hij of zij zou een vogel voor de kat zijn. Alles zal leiden naar misbruik, dood en verderf.

REBECCA: Jij bent getikt!

CHRISTIAN: Heb je dan niet geluisterd naar jezelf? Je moet toch begrijpen dat dit moest gebeuren. Ik heb alleen het beste met je voor.

REBECCA: Door me op te sluiten!

CHRISTIAN: Je wil maar niet begrijpen dat... misschien moet ik je nog een verhaal vertellen.

REBECCA: Bespaar me jouw verhalen.

CHRISTIAN: Jing, verdomme!

REBECCA: IK BEN JING NIET!

CHRISTIAN: Ik...

REBECCA: IK BEN JING NIET!

CHRISTIAN: *(stort zich op de grond tot publiek met tranen in de ogen)* Ze hing daar gewoon. Ze hing daar. Toen ik de deur opende, hing ze daar. In een kooi. In mijn volière. En ik fluisterde zachtjes in haar kleine, fragiele oortjes: 'Gin, Jing?!' Maar ze verroerde niet. Ze hing daar gewoon. Ze hing daar toen onze zoon net...Het was nog niet genoeg dat die klootzak MIJN vrouw verkracht had op MIJN verjaardag en we ZIJN kind hebben grootgebracht. Maar HIJ was als een zoon voor MIJ. Hij was MIJN zoon.

REBECCA: Was dat zijn zoon? Hij heeft me nooit verteld dat...

CHRISTIAN: Dat wist hij niet. Het begon allemaal op een internationale bijeenkomst voor vogels in Dubai. Rare vogels. Zeldzame. We vlogen ernaartoe om mijn verjaardag te vieren. Daar zag ik hem voor het eerst. Hij stelde zichzelf voor als Bent De Smet. Hij had interesse in mijn meest begeerde vogeltje. Mijn gouden vogeltje. De prijs maakte hem niet uit. Hij zwom in het geld als beroemde therapeut van het Westen. Dat zijn de ergste arenden. De rijken. De machtswellustigen van de aarde. Hij schonk me één miljoen euro. Eén miljoen euro voor mijn Jing, voor één nacht. Jing was afkomstig uit een arm milieu. Ze moest hard werken om rond te komen. Stonk elke dag uren in de wind naar vis. Sinds de dood van haar vader, stond ze er helemaal alleen voor om voor haar zieke moeder te zorgen, dus ze moest wel. Eén miljoen euro zou voor haar moeder en het vissersdorp enorm veel betekenen. Hij gaf ons zijn kaartje met telefoonnummer alsook zijn kamernummer van het hotel. We sliepen er een nacht over. Tegen het ochtend werd, lag ze niet meer naast mij. Ik vermoedde dat ze al gaan ontbijten was dus ik deed mijn kledij aan en nam de lift naar beneden. Eens aan het ontbijt, kon ik haar nergens spotten. Ik panikeerde. De enige gedachte kwam in mijn hoofd dat ze naar die Bent was. Maar toen besepte ik dat zij het kamernummer had. Ik

moest kost wat kost te weten komen welk nummer dit was en ging in allerijl naar de balie. Helemaal over mijn toeren. 'Kan u mij het kamernummer geven van Mr. De Smet. Bent De Smet', zei ik tegen de man achter de desk. Hij wou deze niet geven. Privacy. Fuck privacy. Omdat ik zo over mijn toeren was, nam ik een antieke Jingdezhen vaas uit de inkomhal en gooide hem in volle woede tegen de grond. Ik staarde naar de scherven. Scherven van de vaas die de voornaam van mijn vrouw droeg. Scherven in mijn relatie. Onherroepelijk en onlijmbaar. Dit terwijl ik links en rechts het getrek van veiligheidsmensen rondom mij heen voelde. 'U begrijpt het niet. Bent De Smet heeft mijn vrouw', riep ik nog. Maar ze namen me mee en ik kwam terecht in een smerige cel. Een kooi met één klein raampje en grijze muren die vol geturfd stonden. Ontsnappen was onmogelijk. Ik werd gek van het idee dat die Bent op dat moment aan het neuken was met mijn Jing. Die smerige klootzak! Begrijp je het nu? Zie je het nu? Even later zag ik mijn vrouw voor de kooi. We zwegen tegen de politie. We waren tenslotte één miljoen rijker maar ik had me op dat moment nog nooit zo arm gevoeld. Nu weet je hoe ik die ring kon betalen. Met zijn bloedgeld. Maar hij had een zaadje in mijn vogeltje gepland. Een zaadje dat de puurheid van mijn Jing, wegnam. Een vergiftigd geschenk. Alles wat van hem komt, loopt slecht af. Eindigt zwart. Gitzwart. En toen hij alles van mij had afgenomen, mijn zoon, mijn vrouw, sloot ik me op. In deze kooi. Deze gouden kooi die ik speciaal liet maken. Ik zat diep. Heel diep. Ik begon na een tijdje online te zoeken. Te zoeken naar die arend. Ik zag dat hij les gaf in Gent. Ik besloot om mij in te schrijven in zijn cursus EMDR-therapie. Ik trok een ander verenkleeft aan, vermomde me en stapte in mijn auto. Klaar voor zijn eerste les in het grote auditorium. Hij kon het goed uitleggen, Mr. De Smet. Besmet. Alles en iedereen rondom hem. Ik merkte hoe hij naar bepaalde studentes keek. Hongerig naar meer. Arenden hebben een uitstekend gezichtsvermogen. Ze kunnen ver kijken. En je ziet aan het verenkleeft niet of het om een mannetje of vrouwtje gaat. Ze zijn beiden even erg. Ik zag elke les opnieuw hoe hij zich flirtend rondom zijn prooien begaf, altijd klaar om eventuele vragen van de dames te beantwoorden. Ook al waren er geen. Onder een pauze volgde ik hem stiekem tot aan

de toiletten. Ik gluurde onopgemerkt naar binnen en daar vloog hij handtastelijk met een studentje een hokje in. Klaar om een volgende prooi met zijn zaad te besprenkelen. Mijn bloed jaagde als een gek. Ik besloot het hoofd koel te houden tot na de lessenreeks. Ik wou zijn EMDR wat meer onder de knie te krijgen. Zijn manier van denken. Dat kon nog wel eens van pas komen. Op de dag van zijn laatste les wachtte ik hem na zijn werk op de parking op. Nu werd ik de jager en hij de prooi. Ik zag hem van ver instappen in zijn Porsche en ik volgde hem onopgemerkt tot bij hem thuis. Zijn kooi. Daar hangt hij nu mooi. Zijn strot afgehakt als de eerste de beste prijsduif die een mindere dag heeft. Je had het moeten zien. Hoe hij daar hing. Het was... het was... groots. Het was bevrijdend.

REBECCA: Ik denk dat ik moet overgeven...

CHRISTIAN: Zie je het nu? Begrijp je nu waarom ik je hier houdt?

REBECCA: *(tot publiek)* Elke nacht zie ik die beelden. Opnieuw en opnieuw.

CHRISTIAN: *(tegen publiek)* Fase 3.

REBECCA: *(tot publiek)* Hij was tien jaar oud. Zij was tien jaar oud. Tien jaar. En diepzeebouwe ogen. Ik kon die jongen redden. Door mij is die jongen dood. Door mij is mijn zus... Je hebt gelijk. Ik ben een gevaar voor de samenleving. Ik hoor opgesloten te worden... Ik...

CHRISTIAN: Jou treft geen schuld.

REBECCA: Mij treft alle schuld. Ik had moeten ingrijpen voor mijn zus! Ik had het verdomme moeten zijn die... Net als ik er had moeten zijn voor die jongen, maar ik bevroor. Ik verstijfde. Ik...Ik stond daar maar te kijken. Te kijken hoe mijn zus spartelde, tegenspartelde op mijn moeders bed. Ik zag in die jongen, mijn zus. Ik... Ik wist niet dat, kon niet weten dat...

CHRISTIAN: Jou treft echt geen schuld. Het zijn die arenden. Altijd de arenden.

Rebecca slaat de boel kort en klein, gooit de stoel weg, ... Tenslotte gaat ze op haar hurken tegen de grond zitten. Rebecca begint te wenen.

Lange stilte.

REBECCA: Ik had er moeten zijn voor haar. Ik was de oudste.

CHRISTIAN: Je moet stoppen jezelf de schuld te geven. Het is niet jouw schuld. Je wordt tot in het nauw gedreven door hen. Je kan geen weg meer op. En zonder je het beseft, doe je dingen die je anders nooit had gedaan. Door hen!

REBECCA: Het enige wat ik wil, is anderen helpen. Helpen om beter te worden.

CHRISTIAN: Dat doe je en kan je ook. Maar je moet rustig blijven. Blijf rustig. Kijk naar mijn vingers. Het is de enige manier. Volg mijn vingers. Adem diep in en uit. Kom, rustig. Diep in en uit. In en uit. Zie je de deur?

REBECCA: Ja. Ze staat op een kier.

CHRISTIAN: Ga ernaartoe. Wat zie je?

REBECCA: Ik zie... hem. Bovenop mijn zus. Ze spartelt. Hij heeft me gespot. Kijkt recht naar mij met een verloochende blik. Ik vlucht weg. Ik ren de trap af maar zijn zware voetstappen achtervolgen me. Ik bots. Ik bots tegen iets aan. Op de trap. Ik bots tegen...

CHRISTIAN: Tegen wie bots je? Focus. Tegen wie bots je?

REBECCA: Mama... Ik bots tegen mijn mama. Op de trap. Ik... Ze valt. Achteruit. Recht die hoge trap af. Ik duw haar als het ware de trap af. Mama! MAMA! Het spijt me! Het spijt me, mama. Het spijt me zo écht!

CHRISTIAN: Jing, rustig. Kalmeer. Focus je op je ademhaling. Rustig in en uit. Je komt zo dadelijk terug bij mij. Als ik in mijn handen klap, kom je weer terug bij mij. *(hij klapt)*

Lange stilte.

REBECCA: Ze bleef roerloos liggen. Als een gewond dier dat... Ik...Ik wist gewoon niet dat mijn mama... Ze hoorde daar niet te zijn. Ze was naar China. Ze had pas ontdekt dat ze daar een halfzus had die ernstig ziek was. Ze hoorde daar niet te zijn!

CHRISTIAN: Diepzeebouwe ogen.

REBECCA: Wat?

CHRISTIAN: De halfzus. Ik moet je bedanken.

REBECCA: Bedanken?

CHRISTIAN: Fase 5. Ik ben nooit in fase 5 geraakt. Voltooiing.

REBECCA: Ik herinner me nog dat ik met mijn zus in de sneeuw speelde, op kerstdag. 'Laat ons papa maken, met sneeuwballen', zei ze dan. Sneeuwballen. We hadden veel pret. Omdat de groenten op waren, hadden we fruit genomen om zijn gezicht mee te maken. Voor zijn ogen 2 blauwe druiven, zijn neus een kiwi en zijn mond een banaan. 'Papa is om op te eten', zei ze al lachend. En daarna dronken we een lekker kopje choco voor het haardvuur en zong ik voor haar een liedje voor het slapengaan. Ze was nog zo jong toen papa stierf. Ze besepte het allemaal nog niet echt. Ik mis hem. En mijn zus. Mijn zus is de enige die ik nog heb.

CHRISTIAN: Betreft je zus... Ik moet je iets vertellen.

REBECCA: Wat is er?

CHRISTIAN: Je zus...

REBECCA: Wat? Is er iets gebeurd met haar?

CHRISTIAN: Je zus... houdt van je. Net als ik van jou hou. Dat moet je weten. Dat wou ik je zeggen.

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Vandaar de ring die ik je schonk. Elke vogel hoort een ring te hebben. Zo verlies je hem nooit. En ik wil jou niet verliezen. Nooit. Jij bent mijn verlossing. En ik... ik jouw verlosser. Wij zijn zielsverwanten. Wij twee. Twee vogels met onderhuidse wonden. Maar wonden kunnen helen. Wist je dat chinezen erg ver staan op het vlak van genezing? Je hebt elkaar hiervoor nodig. Jij bent mijn Chinese nachtegaal. Mijn Jing. Zing voor me. In deze gouden kooi. Ik zal je voor eeuwig beschermen. Je verzorgen. Zing voor me met je gouden stem.

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Toe, zing voor mij het liedje dat je voor je zus zong. Je zal zien hoe bevrijdend het voor jou voelt. Fase 5.

REBECCA: ...

CHRISTIAN: Zing.

Rebecca begint zachtjes een liedje te zingen.

REBECCA: *(zingt)* Wees niet bang, wees niet stil,
Samen vlieg ik met jouw wil,
door de wind, door de regen,
geen hemelwolk houdt ons tegen.
Want als ik vlieg,
dan ben ik vrij,
dan voel ik je naast mij.
Als ik vlieg,
ben ik vrij.
en dan hou jij van mij.

Christian komt tijdens het lied dichterbij Rebecca aan de kooi. Hij opent de kooi, gaat bij de 'gewonde' Rebecca zitten en hij omarmt haar met zijn hoofd op haar boezem. Hij haakt mee in het lied.

SAMEN: *(zingt)* Wees niet bang, wees niet stil,
Samen vlieg ik met jouw wil,
door de wind, door de regen,
geen hemelwolk houdt ons tegen.
Want als ik vlieg,
dan ben ik vrij,
dan voel ik je naast mij.
Als ik vlieg,
ben ik vrij.
en dan hou jij van mij.

Het licht fade langzaam uit.